

Слово до читачів.

Автор аніскільки не претендує на оригінальність того, що ви прочитаєте нижче. Тут жодної моєї вигадки: усе написане мало місце в реальному житті, я лише переповів ці історії по-своєму – десь підсолив, десь досмажив, десь полив соусом. Смачного!

Мисливська байка.

Було це ще за радянських часів. Вітько, чи то пак, Віктор Григорович Орел – новоспечений лікар – одразу ж після закінчення ординатури закрімив на два роки в армію. Служив аж за Уралом, фельдшером в полку ПДВ. Як людина компанійська, до спирту звикла і спиртом же завідує, одразу набув популярності в офіцерському колі, а з командиром першої роти другого батальйону капітаном Львом Медведєвим і взагалі неабияк здружився. Капітана того солдати поза очі звали Львом Тигровичем, але то таке...

Замполіт їхнього батальйону, майор Шайтанов, був затятим мисливцем і якось за кружкою спирту запросив обох друзів на полювання. Була зима і замполіт випадково надібав у тайзі ведмежий барліг. Шайтанов у полку служив лише другий рік, був переведений з Тульської області, а тому найбільшим його трофеєм досі був лише стокілограмовий підсвинок. А хотілося ж більшого! Проте йти самому на ведмедя, нехай навіть і з „тулкою” дванадцятого калібру, йому було якось теє... трішки не з руки, то він при такій нагоді і заручився підтримкою Льва Медведєва (та ще й „Тигровича”!) і Віктора Орла(!).

Найближчої неділі й рушили: Шайтанов зі своєю двостволкою, Лев Медведєв з автоматом АК-47 і Вітько Орел з фляжкою спирту – щоб, значить, одразу ж на полі бою і перемогу відсвяткувати. Поблукавши трохи тайгою, барліг таки знайшли. Замполіт виголосив диспозицію: Орел з наготовленою ще заздалегідь довгою жердиною стає біля чола барлога, Шайтанов з двохстволкою – в п’яти метрах за ним, а Лев Медведєв з „калашем” – трохи збоку, для підстраховки.

– Ти, Вітя, тихенько підкрадаєшся до барлога, добряче штовхаєш ведмедя і одразу ж падаєш в сніг. Ведмідь вилазить – я його б’ю. Ти, Льова, мене прикриєш. Все ясно?

– Так точно! – пошепки, але дружно відповіли молодші за званням мисливці.

Орел, спітнівши, певно, від брѳохання по снігу, підібрався до ведмежого лігва і зо всієї сили почав штурхати жердиною в дірку, з якої в морозне повітря піднімалися легенькі випари. Нарешті там щось забурчало,

заворушилось і фельдшер Вітько, точно по диспозиції, впав мордою в глибокий сніг. Він не бачив нічого: ані того, як полетів навсибіч сніг і з-під нього висунулося щось темно-буре, ані мужньої постави майора Шайтанова, що з відстані у вісім метрів цілив у ведмедя. Чув лише, як пролунав один постріл, а потім ще один і тайгою розляглося жахливе ревище, проте спинним мозком українця відчув негаразд і...

... Шайтанов зосереджено цілився у чоло і ледь помітив темну шерсть ведмедя, одразу ж влупив першим жаканом та страховисько лізло далі і він жахнув ще раз: безрезультатно! Майор вважав себе неабияким стрільцем і не міг второпати, чому звір досі, немов Ленін, живіший всіх живих... Від хвилювання він так і не зрозумів, що з якоїсь причини ведмідь ліз зі свого лігва не головою вперед, а дупою і дві кулі вцілили якраз у ведмеже філе. Клишоногий ревував так, що кров у жилах замполіта одразу ж опустилася до нуля по Цельсію, а коли звірина постать ще й звелася на повний зріст, то температура тіла навпаки підскочила щонайменше до сорока градусів.

З криком: „Прикро-о-ой, ухожу-у!” Шайтанов розвернувся і щосили дременував по власних слідах назад. Лев(!) Тигрович(!) Медведєв(!) оцінивши нештатну ситуацію, вирішивши, що в ведмедя вселився безсмертний дух тайги і думаючи перш за все про збереження табельної зброї, не озираючись, ушкварив йому навздогін. Підкинутий у повітря невидимою силою інтуїції, беззбройний Вітько Орел лупонував по глибокому снігу останнім. Він уже майже наздогнав Льва Медведєва, але перечепився за щось у снігу і падаючи, відчайдушно намагаючись віднайти в повітрі хоч якусь опору, обома руками з розмаху вдарив Льва Тигровича по плечах.

– Я не стріля-а-а-а-в!!! – з мукою в голосі та запізнілим каяттям несамовито заволав ротний і випнувши груди, піддавав удвічі.

Проте ведмідь, що з кулями в дупі, не розбираючи дороги, галопом пер у протилежному напрямку, того вже не чув.

Автор наперед приносить свої вибачення за ту вульгарщину, котра зустрінеться читачеві нижче і божиться, що це буде в перший і останній раз. Єдине, що може послужити йому виправданням: із пісні слів не викинеш...

Виробнича байка.

Початок дев'яностих років минулого століття, як відомо усім, кому виповнилося бодай тридцять п'ять, ознаменувався бардаком нових відносин, що вибудовувалися на кожному виробництві. У відокремлений цех одного заводу із запланованою перевіркою прибув інспектор обласного управління Котлонагляду Остап Микитович Мурлов. Його недоброзичливці, правда, подейкували, що справжнім прізвищем інспектора було звичайне для

українця Мурло і що змінив він його вже після служби в армії. З цієї причини усі в області, з ким стикався по службі інспектор, поза очі, звісно, звали його Мурлом. Він був імпозантним, сповненим гідності мужчиною з пишними сивими вусами і досить давно перебував на пенсії, проте працював, бо був тим незамінним працівником, на кому тільки й тримається наша недолуга система.

Через свій величезний досвід і усвідомлення оцієї незамінності, він до абсолютної більшості тих, кого перевіряв, ставився майже з презирством і дозволяв собі аж надто вже критичні вислови та порівняння. Він був чесним служакою, старим комуністом, хабарів ніколи не брав, проте любив на підконтрольних йому підприємствах смачно пообідати і випити, не вважаючи це за гріх.

Прибувши в цех у супроводі двох жінок з адміністрації заводу, він, як водиться, до обіду перевіряв технічну документацію. Потім ці троє укупі з начальником цеху, начальником установки і новоспеченим, щойно переведеним з операторів, майстром сіли обідати. Незважаючи на кризу в економіці, стіл ломився від улюблених Мурлом наїдків, бо завод стояв на периферії і працювали на ньому геть чисто одні жителі навколишніх сіл. Тож борщ, картопля з м'ясом, смажена курка і налисники з сиром, приготовлені дружиною Петра – нового майстра, справили на інспектора найприємніше враження. Самогон, правда, був надмічним, але закуска виявилася такою смачною, що Остап Микитович, порушивши власні принципи, накотив не традиційні три, а чотири «сотки».

Пішли оглядати обладнання. Микитовича, від перевищення дози, на червневому сонечку трохи розморило і це почало його дратувати, бо загрожувало втраті дешиці його високої репутації. А тут ще й косоокий Петро, майстер-новачок, теж підпивши, по недосвідченості порушуючи принципи виробничої дипломатії, на кожне зауваження інспектора почав по-панібратському встрягати в розмову.

– Чому це колектор давно не фарбований? – питав Мурло, стоячи перед котлом.

– Щось схимичимо, Микитовичу, – вискакував наперед Петро, цілячись лівим червоним оком в інспектора, а правим кудись у стелю.

– Он на сепараторі у вас манометр з розбитим склом. Що це таке?! – починав злитися контролер.

Ніхто ще й оком не встигав змигнути, як наперед знову висувався Петро і вже просто дратуючи поважну особу своєю косоокістю, запевняв:

– Та щось схимичимо...

Так повторювалося кілька разів, аж доки інспектор нарешті не скипів:

– Чому начальник установки мовчить?! Дурно гроші від держави отримуєш?!!

І вже до начальника цеху, багатообіцяючи, з притиском:

– Схимичать вони! Ти в мене матимеш сьогодні припис! У вас тут передаварійна ситуація!!

На горі заводчанам, на цей крик із кущів до них раптом висипала ціла зграя безпритульних собак, що за останні три роки розмножилися на території цеху в геометричній прогресії. Вічно голодні, з підлабузницьки підігнутими довгими худими хвостами, вони оточили юрбу керівників і почали заглядати їм у очі.

– Це ще що таке?! Бардак! Ну й бардак розвели!!

Усі припишкли. А Мурло вже не міг зупинитися і малював жахливу картину опломбування цеху, звільнення ледарів і навіть віддачі їх під суд. Він розходився не на жарт, не вибирав уже виразів, називаючи вбитих горем заводчан і нікчемами, і дармоїдами, аж доки не викрикнув у запалі:

– Сраколизи!

Зрозумівши, що передав куті меду, принаймні перед жінками, він почав шукати хоч якесь виправдання цьому своєму пасажеві:

– Ви гадаєте, що мене обідами купити можна? Я комуніст, я не продаюся! Я вам влаштую! Будете зад мені лизати! – звісно, він хотів цим сказати, що, мовляв, я буду дуже прискіпливим і доки ви недоліки не усунете, я з вас по три шкури спущу, покажу, де раки зимують.

– Зад мені лизатимете! – він все більше дратувався та входив у раж; аж тут на очі йому раптом трапилася дерев'яна споруда із сердечком на дверях і він нарешті зрозумів основну причину свого роздратування.

Не кажучи нікому ні слова, Мурло звернувся з проїжджої частини на обсажену живоплотом стежку, що вела до туалету і рішуче попрямував туди. Вбитий горем Петро, приречено, немовби сам до себе, неголосно мовив:

– Як треба, то й полижемо, Микитовичу... – маючи на увазі, звісно ж те, що усіма силами будуть виконувати припис, аби лиш догодити інспекторові.

Микитович це почув, проте не сказав нічого, але в душі скипів не на жарт. Рвонув на себе блаженські дверцята, скривився, бо до всього ще й внутрішня обстановка йому не сподобалася, та ще й одна шалівчина на задній стінці споруди дивом тримаючись на одному цяхові, відхилилася вбік, утворивши щілину в добру четверть. Відступати було пізно, бо фізіологія вимагала негайної дії, тож інспектор, прикинувши, що за щілиною видно лише густі кущі і подумки пообіцявши і за це ще поквитатися, швиденько зняв штани. Щойно почалося випорожнення і настало приємне полегшення, як Остап Микитович відчув на своїй сідниці ніжний дотик чийогось язика. Огида та страх за своє найдорожче спрацювали миттєво, підкинувши господаря вперед і вгору, прямо на зачинені двері...

... Невдахи-заводчани тим часом смиренно стояли біля початку стежки, очікуючи закінчення акту дефекації інспектора і невесело розмірковуючи: хто про втрату премії, а хто й – посади, аж раптом – ба-бах!! – дерев'яні дверцята туалету зі страшною силою відлетіли убік і разом з ними з його глибини зі спущеними штаньми і переляканим на смерть обличчям, мов кенгуру вистрибнув Мурло, впав на стежку і вилискуючи на сонці білими сідницями, рачки чкурнув за живопліт.

Шоковані свідки чужої несподіваної ганьби ошелешено втупилися туди, звідки щойно вилетіло тіло і у щілині між шалівками побачили морду вічно голодного рябого цуценяти, здивованого, певно, не менше них.

Більше Остапа Микитовича ніхто в області не бачив. Залишилося навіть таємницею, як він примудрився тоді так швидко та непомітно покинути цехову територію. Казали тільки його наступники, що заяву на звільнення він подав з незрозумілих нікому причин наступного ж дня після відвідин цеху, та й то не сам, а через знайомого.

Собаче кодло звели, а рябого рятівника залишили. І не просто залишили – поставили на повне харчове забезпечення. Та й ім'я йому дали не Шобтиздох якийсь, навіть не Рябо, а – Сраколиз!

Він прожив у пошані довге життя і коли помер, то був похований неподалік місця свого геройського вчинку. Там і донині можна побачити пам'ятник із трьохсотміліметрової труби, на котрому газорізальник увіковічнив ім'я героя.

„Непотріб”.

Похмурий, холодний та непривітний листопадовий день швидко перетворився на глупу ніч, темну, хоч в око стрель. Микола дуже поспішав, йдучи після зміни додому, бо мав надію подивитися чергову серію „Династії”. Домівка його була тимчасовою: власний будинок вони з дружиною лише почали зводити, на рахунку була кожна копійка, тож вирішили до вхідчин пожити у тестя з тещею. Жили ті на самісінькій окраїні їхнього маленького містечка, навіть не те, що на окраїні, а немов би на окрайчику – з десяток хат осіло за вільшняком, на початку луку і потрапити туди можна було лише поганенькою ґрунтівкою, котру осіння негода перетворила на суцільне місиво. І не тільки це не подобалося Миколі у його приймах: місцевість – то вже таке... І тісненько було, і жили не самі, а тут ще й тесть п'яничка: мале, худе, а як насмокчеться то й починає уму-розуму вчити то дружину, то зятя з дочкою. Терпів, бо подітися нікуди – кажу ж, рахували з Олею кожен копійку.

Кленучи себе за те, що не взяв ліхтарика, Микола вже з перших кроків по розквашеній дорозі двічі підряд вступив у калюжу, а доки очі призвичаїлися до суцільної темряви, забрюхався далі нікуди. Коли все ж таки він хоч якось почав розрізняти обриси численних калюж і калюжок, побачив на узбіччі дороги худе тіло, котре ногами лежало прямісінько в колії і стиха ними ворушило. „Тесть дорогенький, – з огидою подумав чоловік, – додому лізе, подарунок. І тижня не протримався від останнього концерту”. Хотів навіть пройти мимо, та все ж таки людяність перемогла: підняв легке тіло у перемазаному грязюкою одязі і потягнув додому.

Хай яким легким не був проспиртований жінчин батько, але триста метрів тягнути пом'якле тіло, що бажало лише одного – полежати, виявилось не такою вже й легкою справою. Діставшись нарешті хати, Микола був вимазаний у багно не набагато менше від свого тестя. Спочатку йому хотілося зі злорадством проказати тещі: „Подаруночок ось Вам приніс!”, але потім передумав – пропаде вечір і серію точно не подивляться, тож, не вмикаючи навіть світла, покинув, як непотріб, безвільне, здавалося, й безкосте тіло в передній кімнаті, що правила в домі за вітальню, скинув із себе забрьохане взуття та куртку і заскочив до загальної кімнати, де його рідня вже переймалася пристрастями сімейства американського мільйонера.

Темінь була і на екрані телевізора: осліплий Блейк саме підслуховував розмову своєї дружини із Заком. Коли нічна сцена скінчилася і в кімнаті стало світліше, Микола роззирнувся. Дружина з тещею сиділи, як завжди, на дивані, а біля їх ніг, на килимі ...

На килимі, так само, як і вони, втупившись у екран телевізора, тверезий-тверезісінький сидів тесть!

Миколу кинуло спочатку в жар, а потім – в холодний піт: „Мати Божа! Кого ж це я припер??” І ні слова не кажучи, кулею вилетів із кімнати, не відповівши на стурбоване Олине „Що сталося?!”

„Непотріб” так само валявся на підлозі, лише переповз ближче до батареї опалення, інстинктивно відчувши джерело тепла. Микола ухопив принесене „добро” за шкірки, але воно одразу ж вчепилося за ніжку стола. Варто було оддерти одну руку, як інша тут же міцно, немов лещатами, вхопилася за стілець, а з горлянки почали вириватися якісь нечленороздільні звуки.

Добре, що „Династія” намертво прикувала до себе увагу усіх домашніх, бо витягти з хати „непотріб” виявилось справою не легкою, аніж проперти його триста метрів по розквашеній дорозі туди, назад, де його і було взято. Інтуїтивно зрозумівши, що його хочуть полишити такого жаданого тепла, „непотріб”, чіпляючись за все, що траплялося під руку, спочатку мугикав, потім бурчав, далі почав матюкатися, а на ганку завів „Ой, зелене жито, зелене...”

... Отримавши вранці прочуханки від тещі за вимазану грязюкою підлогу та доріжку на ній, від дружини за вкрай брудний одяг і навіть від тестя за те, що не цінує жіночу працю, Микола влучивши момент, прошипів йому немов гусак:

– Не дай, Боже, знайду Вас колись п'яного посеред дороги: там і полишу, як непотріб!

Чоловічий характер.

Ольга Степанівна, головний бухгалтер поважної державної установи районного масштабу, окрім високого зросту та імпозантної зовнішності має тверду вдачу і справжній чоловічий характер: їй би щонайменше батальйоном в армії командувати, а вона лише двома жіночками керує.

Чотири рази на рік Ольга Степанівна їздить до Чернігова здавати у своїй головній організації щоквартальний звіт. Отож, одного разу, дочекавшись своєї черги і успішно відзвітувавши, вона, як завжди, зайшла до розташованої неподалік їдальні обласної ради з тим, аби підкріпитися перед зворотньою дорогою.

Їдальня, відома усьому відряджуваному до Чернігова люду своєю смачною кухнею, не була безлюдною і того дня: в чималенькому залі близько десятка людей сиділо за столиками, ще кілька стояли у черзі. Зголодніла Ольга Степанівна не могла втриматися від спокуси і вставила наїдками усю тацю: борщ, відбивна з тушкованою картоплею, налисники з курячими потрошками і чай. Уся в передчутті неабиякої насолоди, жінка знайшла вільний столик, виставила облюбовані страви і понесла до мийки тацю. Прихопивши по дорозі назад ще й ніж, вона пішла до свого столика, а підійшовши – обімліла: над її борщем уже сидів якийсь здоровило і саме запуслав у тарілку ложку.

Хтось інший на її місці тут же здійняв би неабиякий гвалт, але не такою людиною була Ольга Степанівна, щоб виказати перед якимось волоцюгою свою жіночу безпорадність. Вона хіба що кілька секунд, зацікавившись від обурення, мовчки постояла перед нахабою, а потім, стискаючи в правиці ножа, рішуче сіла за стіл і, з викликом дивлячись прямо у вічі здоровенному широкоплечому дядькові, підсунула до себе тарілку з відбивною, демонстративно витерла серветкою виделку та ніж, куснула хліба і взялася до відбивної, усим своїм виглядом показуючи тому бандитові, що швидше поляже геройською смертю в нерівному бою, аніж отак просто поступиться власним обідом.

Справедливість є! За неї варто боротися! – волоцюга аж ніяк не очікував від жінки такої сміливості – втупився в тарілку і мовчки сьорбав гарячений борщ. „Ач, – подумала Ольга Степанівна, – не очікував такого, бандюга! Це тобі не в темному сквері годинники знімати! Брешеш, налисники я тобі не віддам!” – і наскільки могла, прискорила процес жування.

„І як тільки він сюди потрапив?! – наростало в її душі обурення: – куди тільки влада дивиться?! Ось зажди, я пообідаю, волоцюго!” Не зводячи одне з одного очей, двоє відвідувачів їдальні, мов заведені, змагалися у поїданні страви на швидкість: ще б пак, на кону стояли і парували, дражнячи обох зголоднілих своїм ароматом, відомі на весь Чернігів налисники з потрошками.

Жага справедливості творить з людиною дива: Ольга Степанівна, вочевидь неочікувано для зайди, першою спорожнила свою тарілку і, торжествуючи, присунула до себе і налисники, і чай. „Що, ухопив облизня, бурмило? – Вона з легкою переможною посмішкою поглянула на бандюгу. – Не на ту натрапив! Ич, яку шияку наїв на чужих харчах, паскуда! Тільки спробуй відібрати – так ножем по руці і полосну!”

Бурмило доїв борщ, на якусь мить затримав свій погляд на тарілці з налисниками... Щось відбувалося в його душі, якась внутрішня боротьба точилася: між Добром і Злом, напевно...

„Що, совість раптом прокинулася? – читала по очах Ольга Степанівна. – Певно, дуже голодний, хтозна коли і їв...” – пожаліла наостанок по-жіночому. Бурмило тим часом кашлянув, встав зі свого місця, нависнувши над жінкою – та підсвідомо втиснулася у свій стілець... і рушив до виходу з їдальні.

Переможниця, зробивши ковток, підвела очі і поперхнулася чаєм: перед нею на сусідньому столику, що його до цього часу затуляв своєю широчезною фігурою невідомий, стояв її власний обід – цілий-цілісінький: борщ, відбивна з картоплею, налисники з потрошками і чай.

Кохання в кишлаку.

Юрко давно вже не отримував такого задоволення від купання. Хоча спека стояла несусвітня – градусів сорок п’ять, проте вода в арику була досить прохолодною і він з насолодою хлюпався в ній, згадуючи рідну Десну. Ще півроку – і він буде вдома. Юрко служив в Узбекистані, на РЛС, розташованій неподалік кишлака. За кишлаком і знаходився той арик, в якому блаженствував нині Юрко. Була неділя і він, законний уже „дід”, перевдягнувшись у свій, присланий з дому, цивільний, доармійський ще одяг, чкурнув у самоволку – скупатися в цьому арику.

Вволю наплававшись та напірнавшись, Юрко нарешті вирішив повертатися в розташування, бо на носі вже був обід. Але вийшовши з води, хлопець обімлів: одягу його на траві не було! Він роззирався на всі боки, не вірячи власним очам, та все було марно – одяг немов корова язиком злизала. І який одяг: штани – кльош на тридцять два сантиметри, від стегна, що сиділи на сідницях як влиті і повністю закривали польські шузи на „манці” з тупими округлими носами, яких, до речі, теж не було, так само, як і приталеного батника з планочкою, на кнопках, з відлогим коміром – не „прикид”, а мрія, котра викликала заздрощі у всього особового складу їхньої РЛС, включаючи навіть старшого лейтенанта Альфреда Страуме, латвійця з Риги.

... Юрко ледь не плакав: мало того, що в одну якусь мить позбувся своєї гордості, так тепер ще й мав стати посміховиськом для всієї частини: пішов „дід” в класному прикиді скупатися, а в частину повернувся голяка, в одних чорних сатинових армійських трусах! А як у такому вигляді йти через увесь кишлак? Пісок он такий розжарений – немов по пательні ступаєш!

У безвиході він вирішив зайти в перший-ліпший дім та попросити на час якийсь одяг. Аж підскакуючи на гарячому піску, Юрко добіг до кишлака. Майже на окраїні його стояв добротний новий будинок. Прочинивши хвіртку, хлопець заглянув у двір – нікого. Погукав господарів, але ніхто не обізався. Пісок пік ноги, тому Юрко перетнув невеличкий двір і вскочив у напівпрочинені двері якогось, на зразок веранди, приміщення. Знову чемно погукав – тиша...

Роззирнувшись по сторонах, зауважив, що в домі багато килимів: вони були і на підлозі, і на стінах. З меблів на веранді стояла дерев’яна, на досить високих ніжках, саморобна не то лава, не то тахта, теж вкрита килимом і з

цілою купою маленьких подушок на ній. А на підвіконні стояла глиняна тарілка з якимись оладками. Відчувши, як він зголоднів, Юрко не втримався і запхнув до рота кілька тих оладок. Він вже збирався покинути порожній дім, коли раптом почув голоси і крізь вікно побачив, як у двір зайшли хлопець та дівчина. Солдат розгубився – в одних трусах в чужому домі та ще й з набитим оладками ротом – ситуація виглядала безглуздою. І він не вигадав нічого кращого, як сховатися під тією дерев'яною лавою-тахтою, добре, що вона мала високі ніжки, тож залізти під неї було недовго і неважко.

А тим часом молодь вже заходила до веранди і Юрко, лежачи у схованці, устиг навіть їх роздивитися. Молодесенька узбечка була на диво як гарна: чорні мигдалевидні очі, чорне, заплетене у дві довгі кіски, волосся під вишитою тюбетейкою, одягнена в строкату довгу сукню, з-під якої виглядали маленькі ніжки в зелених атласних шароварах та акуратних жовтих сандаліях. Хлопець був явно не місцевий, певно з якогось великого міста, можливо, й Ташкента, бо був вдягнений у шорти і футболку з написом „Пахтакор”. Лише так само багато розшита тюбетейка видавала його приналежність до місцевого люду.

Він щось весело говорив до дівчини і та час від часу заходила срібним, немов дзвіночок, сміхом. Потім, певно, вона запропонувала йому ті злочасні оладки, бо Юрко чув, як зашурхотіло по підвіконню дно миски. а згодом хлопець уже говорив з набитим ротом. А далі...

Вони всілися на тахту, хлопчина знову почав щось говорити, а потім, судячи з усього, вирішив перейти до серйозніших справ. Юрко почув якесь вовтузіння, зляканий шепіт дівчини: „Ата..., Ата...” (Батько... Батько...) і відчув, що ситуація з безглуздої перетворюється на пікантну. Гаряча південна кров міського ловеласа штовхала того до відчайдушних вчинків, бо раптом на підлогу біля лави впала його футболка. „Нічого собі, – подумав Юрко, – оце я влип! А потім ще скажуть, що й свічку тримав... Ще чого доброго, співучасником назвуть.” Він чудово знав строгі місцеві звичаї.

Аж раптом дівчина тихесенько зойкнула і скочила на ноги, а потім заторохтіла немов автомат. Юрко випадково поглянув у прочинені двері – по двору йшов огрядний чоловік, певно, батько дівчини. Хлопчина, що був таким героєм ще хвилину назад, щось злякано прошепотів, дівчина коротко та швидко йому відповіла і Юрко з жахом побачив, як парубок, впав на підлогу і, прихопивши футболку, спиною посунувся під тахту. Їх розділяло сантиметрів тридцять, не більше. Ситуація із пікантної ставала ідіотською.

Тим часом, батько, зайшовши в дім, вчинив дочці суворий допит. Та виправдовувалася, як могла, але батько, очевидно, щось знав, можливо, сусіди постаралися, бо він лютував, місця собі не знаходив. Певно, він погрожував почати обшук і питав де заховався той негідник, що посягнув на честь його дочки, бо хлопчина потихеньку посувався все ближче і ближче до Юрка. Ясна річ, і Юрко мусив відступати, аж доки на вперся у стіну.

Після чергової батькової погрози хлопчина подався ще далі вглиб схованки і нарешті своєю головою спиною торкнувся теплого Юркового тіла...

... Якби на веранді раптом вибухнула РГД-5, вона не наробила б більшого шуму і сум'яття, ніж той крик, що пролунав з-під тахти. Хлопчина вилетів назовні з неймовірною швидкістю, немов снаряд з гармати під дією порохових газів і за мить, пролопотівши по двору, щез за хвірткою.

Ситуація з ідіотської стала... Ну, ви самі здогадуєтеся, що то була за ситуація.

Рішення прийшло блискавично. І п'яти секунд не минуло від „вибуху”, його відголоски ще, здавалося, носилися по веранді, батько й донька ошелешено мовчали, коли раптом приміщення потряс ще один нелюдський лемент: „Банз-а-а-й!!!” і оголений Юрко, повторивши траєкторію місцевого ловеласа, кулею вилетів за хвіртку.

... Він мчав безлюдною полуденною вулицею кишлаку по розпеченому сонцем піску і його вже не турбувало ані власне вбрання, ані те, що буде в розташуванні. Одна лише думка не йшла з голови:

– Що подумав той хлопчина? – і посмішка торкнулася Юркових уст.

– А що подумала дівчина?! – він аж реготнув на бігу.

– А батько?! Що подумав батько?! – і Юрко, несподівано для себе, так зайшовся сміхом, що мусив зупинитись і, ухопившись руками за живіт та зігнувшись, довго ще, немов божевільний, корчився від сміху прямо посеред вулиці.

Кохання під місяцем.

Якими ніжними були його обійми! Андрій уперше проводжав Лесю і біля хвіртки, коли вона вже хотіла натиснути клямку, він легенько притримав дівчину, розвернув, поклав руки їй на плечі і тихенько притягнув до себе. Леся вже мала досвід парубочих обіймів: усі вони стискали її тендітне тіло немов лещатами, неначе хотіли переламати у попереку навпіл – чи то хизувалися своєю силою, чи вважали, що саме так годиться демонструвати пристрасність і серйозність намірів.

Андрієві ж руки, що здавалися майже невагомими, пестячи дівочу шкіру через коротеньку маечку, опустилися по спинці до талії, переплелися там, а потім тим же шляхом повернулися на плечі. Сплелися там, і Леся, не встигнувши навіть отямитися, опинилась в Андрієвих обіймах, уткнулась своїм носиком у його плече. А руки мандрували собі далі, пестили, як мама в дитинстві, Лесину спинку й бочки, та так ніжно, так лагідно, що вона одразу ж втратила будь-яке бажання до спротиву, а потім раптом їй перехопило подих, потьмарилося в очах і вона, не тямлячи себе, не даючи собі звіту у тому, що робить, і сама обняла хлопця та, закривши очі, підняла обличчя, губами підсвідомо чекаючи на його поцілунок.

Він не вп'явся в них, а торкнув своїми теплими, м'якими, спочатку лівий куточок, затим правий, потім ніжно-ніжно прочинив язиком дівочі

цикламенові вуста і пив з них нектар насолоди, і вертав його Лесі, аж доки їй не забракло подиху чи то від поцілунку, чи, швидше, від такого неочікуваного щастя.

Вони стояли біля хвіртки; місяць, що через кілька днів мав стати Повнею, освітлював безлюдну вулицю і оте несподіване їхнє щастя; час наближався до півночі, серпнева, хоч і безвітряна, ніч була прохолодною, але Леся нічого того не помічала, хоча ще півгодини назад ловила, стримуючи себе, дрижаки і рвалася у теплу дівочу постіль. О, якими ніжними були його обійми! А поцілунки, пристрастні і пестливі водночас, зводили Лесю з ума і від них їй раз по раз перехоплювало подих.

А непосидючі, невгамовні Андрієві руки з талії раптом почали забиратися під масчку і тоді Леся, незважаючи навіть на оголену спинку, взагалі перестала відчувати холод, такими теплими вони були. Їй стало тісно у грудях, не вистачало повітря, аж раптом, вона навіть незчулася коли, зпорснула застібка і дівочі обладунки вивільнили змучені перса, а руки, оці ніжні, нетерплячі руки, перебралися на них і Леся остаточно втратила голову: „Мамо, мамо, що він зі мною робе!”.

Місяць, що спочатку підглядав за ними з-за вершечка в'яза, безсоромно витріщався вже прямо з чистого неба, Андрієві руки, невгамовні, непосидючі, нахабні, але такі лагідні його руки, пестили вже неприкриті стрінгами дівочі сіднички: шал святкував свою перемогу. „Мамо, мамо, що він зі мною робе!”. Та все ж Леся, зібравши у свій маленький кулачок усю волю, на яку лише була здатна, поклала цьому край, цьомнула на прощання Андрія у щоку і таки втекла за хвіртку.

На ходу застібнувши ліфчик, вона подалася до хати, тихесенько своїм ключем відчинила двері, тихесенко, щоб не клацнула заскочка, їх закрила, а посмішка не сходила з її вуст, а рештки шалу немов гойдали її із боку в бік і їй так само хотілося до свого ліжка, тепер – щоб пережити там усе оце дівоче щастя знову і знову. Все ще перебуваючи під владою пристрасті, вона не відчувала холоду, але долоньки її були вже як лід. В ліжко, в ліжко!

Роззулася і босоніж, аби не почули батьки, котрі спали в залі, через яку вона мала пройти до своєї спаленьки, Леся навшпиньки зайшла на батьківську територію. Місяць, отой лобуряка, крізь вишиті ще бабусею фіранки заглядав уже й сюди, даючи, хоч і мізерну кількість світла, але достатню, щоб не розбити у темряві лоба.

Дива! Мамине ліжко було нерозібране, дві подушки, нашорошивши вуха, чекали на свою господиню, а на батьковому дивані у скупому світлі лобуряки лежав... чималенький білий гарбуз! „Оце так! – подумалося Лесі. – Де ж це можна вештатись? А гарбуза хто це сюди припер?!” І як дбайлива донька, татова улюблениця, вона вирішила прибрати це неподобство.

Уже не боячись когось розбудити, зробила кілька рішучих босих кроків по дерев'яній підлозі і змерзлими своїми рученятами ухопила того гарбуза.

– Г-г-а-а!! – ревонув раптом на всю хату батьків голос.

Лесин писк і мамин зойк злилися воєдино і лише місяць бачив, як дременув з-під Лесиного вікна Андрій, що перескочивши через паркан, збирався

продовжити зустріч з милою, але наляканий несподіваними криками, не зумівши хоч якось пояснити собі їх причину, не розбираючи дороги, чимдуж попер через колючу малину подалі від хати.

Мати потому цілий місяць намагалася не зустрічатися поглядом з донею, батько ж не розмовляв півроку, уникаючи дочки усіма правдами і неправдами. Лише на весіллі Лесі та Андрія він, піднявши келих із шампанським, червоніючи та затинаючись, від щирого серця бажав їм любові, а собі з матір'ю онуків.

Кохання в гуртожитку.

У двісті двадцять першій групі біологічна рівновага з якихось незрозумілих причин була геть чисто порушена: на двадцять дві студентки приходилося лише двоє хлопців: Олег та Гена. Гена був відмінником і худорбою, через що отримав на курсі прізвисько «Майданек», а Олег – гітаристом з імпозантною фігурою, що втратила свої, колись атлетичні, обриси. Проте, попри нелади з фігурою, завдяки чарівному голосу він мав ого-го який успіх у дівчат!

Студентське життя – річ прекрасна. Правда, час від часу Олег у цьому мав сумніви, особливо ж – під час занять з англійської. Ну хто, скажіть на милість додумався ввести цю чужинську мову в інститутську програму з підготовки інженерів-будівельників? З ким у реальному житті можна нею спілкуватися простому радянському будівельнику? Куди практичніше було б освоювати премудрості нецензурної лексики, котра на будівництві часом виконує функцію цементного розчину – намертво скріплює між собою непоєднувані здоровим глуздом слова: виробниче завдання, родинні зв'язки, анатомію та фізіологію людини.

Якось у кінці семестру, на парі з англійської, дійшла-таки черга і до Олега читати контрольний текст. Хоча сидів він за одним столом із Геною, проте в першому ряду, а відтак і допомогою його скористатися аж ніяк не міг. З немалими потугами він якось зумів справитися з першим реченням, несподівано для самого себе правильно вимовивши слово locomotive: впершись кінчиком язика в піднебіння і потім немовби клацнувши ним – льоукомотів, – чим приємно здивував навіть Людмилу Борисівну, викладачку.

Але на початку другого речення він раптом натрапив на нечуване ним, незнайоме слово library.

– Ліб... – почав Олег і спіткнувся.

– Ліб... – і з другого разу у нього нічого не вийшло. Слово видалося Олегові таким незручним, неначе підматрасник, набитий під зав'язку капустою, котрий конче потрібно перекинути через високий борт самоскида. Він те

слово «вантажив», як міг: і коліном піддавав, і на плечі намагався закинути, і жимом, і поштовхом – але окрім злосчасного «Ліб...» нічого не виходило.

Група відверто нудьгувала, а «англійка» почала втрачати терпіння. Тоді Олег, як справжній герой, зібравшись із духом, трохи буксонувши, мужньо випалив:

– Ліб... ЛІБЧАЧУ!

В аудиторії вибухнула бомба! Вона вразила усіх без винятку, навіть «англійку»: двадцять чотири душі полягли на столи, вили, стогнали, сходили сльозами. У Людмили Борисівни потекла косметика і вона вибігла з аудиторії. Гена, дурносміх, ухопившись за живіт, сповз на підлогу у прохід між столами і, стоячи навколішки, спочатку ревів, а коли дихання збилося, поліз по аудиторії рачки. Від цієї картини присутні дівчата завелися так, що напад колективної хвороби не припинявся ще півгодини, здавалося, вже зовсім безпричинно.

Людмила Борисівна все ж таки повернулася, і звертаючись до Олега, що один лише й сидів прямо, мов скеля, серед розбурханого моря сміху, з кам'яним як у сфінкса обличчям, повчально мовила:

– Лайбрері, Шелюгін, лай-бре-рі-і... Ю сі (Ти розумієш)?

Здивовано піднявши догори свої густі брови (он воно що, мовляв), Олег радісно вигукнув:

– Ю сі, ю сі!! – і тим самим остаточно добив присутніх. Пара була зірвана, а Олегове прізвище добрих два тижні не сходило з вуст цілого факультету.

Пригода почала забуватися лише перед настанням Нового року, бо самі ж розумієте: на носі була вже сесія, а головне – Новорічна ніч. Варто зазначити, що студентська новорічна ніч – то своєрідна реінкарнація язичницької купальської ночі, коли дві особини протилежної статі мають усі шанси на зближення не лише духовне, але й тілесне.

Олег давно поклав око на красуню Таню, от тільки дівчина не поспішала відповідати йому взаємністю. А тут така нагода – зустріч Нового року у спільній компанії. Шампанське, і не тільки, лилося бурхливим гірським потоком, Олег був на висоті, усі дівчата не зводили з нього очей і лише чекали моменту, коли він нарешті візьме до рук гітару, він же бачив лише Таню і лише їй приділяв усю свою увагу. Це було настільки переконливим аргументом для красуні, що вона в якийсь момент таки розтанула.

Аж тут Олега нарешті вмовили перейти до культурної частини і він, як справжній Орфей, забувши про все на світі, віддався своєму мистецтву. Коли ж схаменувся – Тані в кімнаті не було. Виявилося, що її інша компанія підступно викрала з-під самісінького Олегового носа і потягла на дискотеку. «Орфей» розцінив це не мало, не багато, як зраду і одразу ж вирішив помститися, бо помста – то ж свята річ!

Під руку йому підвернулася Аллочка, котра потай від усіх була давно та безнадійно закохана в нього по самісінькі вуха, тож згоди вони дійшли одразу. Зберігаючи конспірацію, парочка покинула компанію і подалася до Олегової кімнати. Гена був у родичів, тож ніщо не могло перешкодити

їхньому тілесному зближенню, котре ловелас Олег серед чоловічого гурту називав не інакше, як «розмноженням». Отож, вони з Аллочкою подалися «розмножуватися».

Гуртожиток був сучасним, кожна кімната мала власний санвузол і чистюля та акуратистка Аллочка, ледь переступивши поріг кімнати та сп'янівши від перших поцілунків, запросилася в душ. Олег же вирішив скористатися вільним часом та гайнув назад з тим, аби роздобути щось випити та закусити, бо романтична ніч, судячи з усього, мала затягнутися надовго.

... Аллочка, прийнявши душ, роздяглася і сховалася під затишну Олегову ковдру. Чи то від шампанського, чи після теплого душу, але її почало хилити в сон. Вона уявила собі, як ось прийде коханий, почне її, сонну, цілувати і в носик..., і в губки..., і в шийку..., і в... І Аллочка міцно заснула...

Тим часом Олег, діставшись компанії, раптом уздрів там Таню, що вирвавшись із лабет друзів, вирішила за будь-що повернутися до Олега. Побачивши його, дівчина кинулася назустріч і міцно, пристрасно при всіх обняла та поцілувала.

У дикій природі білки та бурундуки, роблячи на зиму запаси горіхів, часто забувають свої комірчини. Кажуть, у білчиному житті таке трапляється на кожному кроці. Але ж з осені до весни проходить досить багато часу та й що тих мізків у білки...

Олег, коли побачив Таню та ще й відчув на своїх устах її несподіваний поцілунок, мов та білка, забув про все на світі – і про те, чого він сюди йшов, і про те, хто чекає його у власному помешканні: амнезія, мов вірус, спалила його пам'ять. Ніжно обійнявшись, вони стояли посеред кімнати і про щось воркували між собою; Таня, неприступна красуня Таня знизу вгору віддано заглядала Олегові в очі, а його руки лежали на її тоненькій талії, відчуваючи крізь легесеньку тканину туге дівоче тіло, таке жадане для нього, таке багатообіцяюче – і Амур, і Лада, і усі язичницькі боги кохання раділи за цю пару...

Коли градус кипіння в їхніх душах досяг критичної позначки, вони, так само обійнявшись, рушили... самі розумієте куди.

Тихенько клацнув, повернувшись у замку ключ, двоє впливли в кімнату, замок так само тихо став на чати, а вони, не вмикаючи навіть світла, допалися нарешті одне до одного і поцілункам та пестошам не було меж. Швидко одяг став видаватися їм зайвим, тож вони почали гарячково зривати його з себе, а потім в якийсь момент обоє повалилися на ліжко.

... Коли на сонну Аллочку звалилося раптом півтора центнера живої ваги двох ошалілих коханців, їй спросоння приверзлося казна-що і вона заволала не своїм голосом, підкинувши тим вереском Таню мало не до стелі, а Олега увігнавши в ступор, із якого виходу йому вже не було.

Аллочка зрозуміла ситуацію куди швидше ніж Таня і її ляпас дзвінко відбився від прикрашених сніжинками стін кімнати. Далі в хід пішли нігті, а потім вже й Таня відбивала об широку Олегову спину свої кулачки і тягала його за розкішні кучері. «Паскуда! Мурло! Аполлон нещасний! Казанова!» – то були не всі ще слова, що їх довелося Олегові почути. Невдаха-коханець,

забудько-білка рвонув із кімнати і вилетів в коридор у самісіньких трусах в червоні маки на жовтому фоні,, отримавши наостанок коліном пенделя нижче спини, а навздогін йому летіло «Лібчача! Клята ти Лібчача!».

Отак і закріпилося за Олегом на віки-вічні принизливе для нього і незрозуміле для непосвячених студентське прізвисько. А не треба дівчат у ліжку забувати!

Кохання в мегаполісі.

Мишко був не лише красивим хлопцем, але й фанатом Майкла Джексона. І справа полягала не тільки в імені, хоча він часом відрекомендовувався дівчатам, як Майкл, а бармена в улюбленому барі «Драйв» просив: «А постав-но мені Михайла Джексона!», але також і в умінні Мишка вдало копіювати не лише вокал короля поп-музики, а й його танці. Часом на фірмових корпоративах Мишко під фонограму свого кумира таке видавав, що друзі всерйоз радили йому взяти участь в котромусь із талант-шоу.

Мишко зустрічався з гарненькою дівчиною на ім'я Агнеса. Зустрічався по нинішніх мірках вже довго – цілих три місяці і відносини у них були серйозними далі нікуди. Одного разу, коли Мишко проводжав додому свою обраницю, та, поглянувши на темні вікна своєї квартири, сама запросила його до себе в гості.

– Мама, бачу, у подружки залишилася ночувати, тож заходь, гостем будеш.

З якого б дива Мишко мав відмовлятися?

В квартирі своєї подружки він був уперше. Ще на порозі їх охопила така пристрасть, що вони, не пам'ятаючи себе, враз опинилися в кімнаті Агнеси, на вузькому дівочому ліжку, де любовний шал підхопив їх на свої дужі крила.

Посеред ночі Мишкові захотілося закурити. Ще звечора отримавши інструкцію, що палити можна лише на кухні, біля кватирки, Мишко в костюмі Адама пішов туди. Кухня в «хрущобі» була маленькою і палити біля кватирки можна було лише стоячи за холодильником. Мишко з насолодою затягувався, повільно випускав тоненькою цівкою дим у прочинену кватирку і думав про Агнесу – яка вона гарна та пристрасна. Він відчув, як його бажання, що, здавалося вже заснуло міцним сном, прокинулося, підвело голову і як солдат знову стало на чати.

Аж раптом у вітальні почулися легенькі босі кроки. «Киця моя йде, – подумав Мишко – Ось вона, телепатія...». А тут і світло запалилося. Ідея приємно здивувати кохану, вразити її, народилася блискавично.

Щойно з вітальні в кухню відчинилися двері, як Мишко вискочив з-за холодильника і, вихляючи в стилі короля поп-музики вперед-назад стегнами та підкреслюючи свої принади руками, затягнув «In the closet»:

She wants to give it,

she wants...

Тут він підвів голову... і обімлів: перед ним замість очікуваної стрункої голенької Агнеси стояла в нічній сорочці ні жива, ні мертва, якась сонна скуйовджена лахудра і, закотивши під лоба очі, мов риба хапала ротом повітря.

«Воскреслий» Майкл, мало не збивши її з ніг, кулею вилетів із кухні, але в темряві коридору наступив на щось м'яке та живе і тишу роздер котячий вереск, а тут ще й з кухні нажахане меццо-сопрано вдарило його в плечі і хлопець вривався в навісну полицку біля дзеркала, звідки посипалися баночки, пляшечки, флакончики...

Жіночий виск, писк, вереск о другій годині ночі переполошив увесь під'їзд: грюкали двері, бігали сусіди і найбільш передбачливі, здається, вже викликали пожежників, міліцію та швидку...

Вікторію Петрівну, свою маму, Агнеса відпоювала валер'янкою до восьмої години ранку.

У бідолашної жінки, коли вона прийшла на роботу у свій департамент, вигляд був, немов її щойно зняли з хреста. Найліпша подруга, Лідія Гермогенівна, надзвичайно тим стурбована, одразу ж почала допит.

– Розумієш, – почала свою розповідь Вікторія Петрівна, – захотілося мені вчора ввечері раніше лягти та як слід відіспатися, тож випила я свою звичну дозу «Барбовалу» і завалилася о дев'ятій в ліжко; пам'ятаю, так міцно заснула, немов під землю провалилася. Прокинулась серед ночі, бо в роті пересохло. Вирішила піти на кухню, випити води. Агнесиногу взуття на звичному місці не було. Ну, думаю, загуляла моя дівка. І так мені стало себе жаль, що мені лише сорок два, а я вже вісім років після розлучення без мужчини...

Підходжу до кухні, вмикаю світло і думаю: ех, оце б мені зараз якого-небудь молодого, гарячого, хоч на одну-однісіньку ніч! Відчиняю на кухню двері, заходжу, а тут з-за холодильника як вистрибне молодий, гарячий, у чому мати народила, і все при ньому, та як хитне стегнами, та як затягне на англійській!...

Віриш, ледь інфаркт не стався. Добре, що «Барбовал» ще діяв. Пам'ятаю лише, що думка майнула: «Нічого собі – матеріалізація! Так швидко?! Чи це я вже божеволію?!» А він як кинеться вперед! Я ж думала – на мене, коли ні – притьмом в коридор вилетів, а звідти вереск котячий. «Нечиста сила! – думаю, та як запищу! – аж у самої вуха заклало. А в вітальні гуркіт, брязкіт – ну, думаю, капець мені – і квартиру порішить!..

Лідія Гермогенівна слухала розкривши рота і відчувалося, що була вона на сьомому небі від щастя – скільки жінці того щастя треба, особливо – самотній. У самому кінці розповіді вона обережно запитала свою подругу:

– Що ж ти після цього всього Агнесі сказала?

– А що ти їй скажеш? Вони тепер розумні стали... Сказала: не знаю, що він за людина, але судячи по тому, що я бачила, онуки в мене будуть!

Життя – не мед.

Пересмішник Сашко, влаштувавшись на роботу в київську СТО, швидко здобув серед нових колег авторитет гумориста. То клієнта „підколе”, та так витончено, що тому начебто й ображатися нізащо, а хлопці потім цілий день сміхом давлються, згадуючи; то вайлуватого Вітька, з котрим найбільше подружився, розіграє, „як по нотах” – навіть строгий Гнатович, майстер їхній, у вуса посміхається. Що тут скажеш – талант у хлопця від Бога: людей смішити.

Якось спекотного липневого дня у заасфальтований двір їхньої, середньої руки, СТО вкотив... розкішний „Bentley”-кабріолет блідо-рожевого, з перламутром, кольору, на капоті – сердечко із стразів Swarovsky і з них же – розсип, мов діамантовий пил, по дверцятах.

Мов би хтось чарівною паличкою махнув – СТО від подиву завмерла, усе стихло, а коли ще з авто випурхнула й гламурна цяця – то хлопці, немов ошурки до магніту, усі, як один потягнулися у двір. Ще б пак – шоколадна „Барбі”, дев’яносто-шістдесят-дев’яносто, ноги від ший, на ній, з огляду на спеку, лише білосніжний топ з відкритими плечима і такі ж шортики: нижче нікуди і коротше нікуди, а біляве, досить довге волосся, заплетене разом із різнобарвними стрічками щонайменше у тридцять кісок-дредів, мальовничою копичкою облаштувалося на голові і феєричним фонтаном спадало на плечі – всі роти пороззявляли і стояли, немов бовдури...

Задоволена ефектом, „цяця” зняла чорні, як ніч, окуляри і з легенькою посмішкою богині краси мовила:

– Хлопчики, мені на отому світлофорі один мужик сказав, що ліве заднє колесо потрібно підкачати. Ви у змозі це зробити? – з натяком на колективний ступор спитала білявка.

Єдиним, хто оговтався, був Сашко.

– Джастив мент! – проспівав він, демонструючи своє віддалене знайомство з англійською мою мовою і вже через хвилину, тягнучи від компресора шланг із пістолетом, нахабно втупився у плаский спокусливий животик богині.

– Як у Вас пупок красиво зав’язаний! – він відпустив „цяці” комплімент, від якого Гнатович аж пожух, очікуючи праведного гніву „Барбі”.

Проте, попри побоювання майстра, Барбі не образилася, видно було, що Сашкове залицання прийшлося їй до вподоби.

– Щойно з Кіпру? – нахабнів далі Сашко. – Як погода?

Він запитав це таким тоном, немовби тільки те й робив, що літав на той Кіпр.

– Із Сейшел – промурмотіла цяця. – Там завжди сонце.

А Сашка понесло, як свого часу Остапа Бендера. Прилаштовуючи інструмент, він, ніби мимохіть, зронив:

– Ми тут нову послугу запровадили – підкачка з ароматом... Вам що більше подобається: лимон? Манго? Апельсин?

Гнатович, опинившись поряд, непомітно пхнув Сашка ногою, мовляв, ти що, зовсім з глузду з'їхав? Не нахабній! Але Сашко не звертав уже на майстра жодної уваги.

– А! Хочете, вгадаю – маракуйя! Так?

– Так! А звідки знаєш? – здивувалася цяця, певно, вже уявляючи, як буде випендрюватися перед подругами такою крутизною – ароматом тропіків у шинах свого кабріолета.

– То може всі чотири? – пропустив повз вуха її запитання Сашко.

– У мене з собою готівки мало... Скільки одне коштує? – почала турбуватися цяця.

– Десять „зелених”, – зневажливо махнув рукою нахаба.

– Чудово! У мене ось півсотні, – вона протягнула Сашкові чужоземну банкноту з портретом президента Ґранта і звично махнула: – Здачі не потрібно.

Уже за кілька хвилин шоколадне янголятко запурхнуло у свій кабріолет, стрази на якому від гордоців за шини, заповнені божественним „ароматом маракуйї”, сяяли потужніше, ніж діаманти, і помахавши на прощання ручкою:

– Хлопчики, пай-пай! – покотило у своїх справах далі.

Що тут почалося!

– Чувак, ну ти зух!

– Оце так розвів „чіксу”!

– Проп’ємо! – пролунала нарешті і чиясь конструктивна пропозиція.

– Не сьогодні! – запротестував Гнатович. – Я вас знаю, завтра працювати буде нікому! Не раніше п’ятниці, ясно?

– Я ще подумаю, – озвався і сам герой: – чи варто мені з такою „німотою” пити? – І вніс, поро всяк випадок, до каси шістнадцять гривень, реальну таксу, аби бути незалежним від громадської думки.

Два дні він ходив на роботі гоголем.

А в четвер перед обідом на подвір’я в’їхало велике, чорне і страшне – „Hammer H2”, зупинилося посеред СТО і з нього, немов із НЛО, вийшли спочатку два „сек’юрайті”, а потім, з почуттям власної значущості і об’єкт їхньої охорони – лисий, мов коліно, жлоб у пісочного кольору літньому костюмі, віолетовій сорочці і краватці, що переливалася золотими блискітками.

На СТО стало тихо, немов перед грозою. У Сашка від лиховісного передчуття сперло в грудях.

– Хто старший? – поцікавився жлоб.

Улесливі доброхоти гукнули Гнатовича. Той притьмом прискочив зі своєї комірчини, стримано привітався. Лисий оцінююче глянув на нього і враз забув, що ця людина існує на світі.

– Хто позавчора блондинці на „Bentley Continental” колеса маракуйєю підкачував? – повернувшись направо, спокійно і неголосно звернувся лисий до персоналу СТО, що збившись в купку, стояв під стіною боксу.

Гнітюча тиша була йому у відповідь.

Раптом зліва від нього щось захирчало і лиса голова на бичачій шиї здивовано повернулася на дивний звук. То Гнатович, уявивши, що сек'юрайті зараз вихоплять свої „Узі” чи „Беретти” і викосять усіх до ноги, спробував вимовити щось задля їх спасіння, але з тієї його потуги нічого певного не вийшло.

Голова знову повернулася до натовпу.

– Ну?! У мене немає часу! – вже трохи роздратовано звернувся до натовпу жлоб: – Вдруге питаю – хто?!

Інстинкт самозбереження нарешті спрацював і колеги дружно виштовхали наперед Сашка, хоча той, із скромності, щосили цьому опирався.

– Ти? – Лисий явно втішався із Сашкового переляку.

– Ну ти реально круто розвів мою „вівцю”, пацан! Я кому не розповім, другий день усі животи рвуть зі сміху! Тримай!

І витягнувши з кишені заздалегідь наготовлені сто „баксів”, протягнув їх напівживому Сашкові. Той, уже попрощавшись до цього з життям, не одразу й допетрав що й до чого, але банкноту слухняно взяв.

Жлоб сів у чорне „НЛО” та й поїхав, а Сашко ще якийсь час стояв, мов знятий з хреста, і життя дуже повільно поверталось в його оболонку.

СТО чманіло. СТО не знаходило собі місця. СТО кричало, сміялося, плескало Сашка по спині і вже домовлялося влаштувати в суботу робочий день.

Коли нарешті Сашко повернувся з „того світу”, першим, що від нього почули, було:

– Дулю вам усім з маком, а не могорич! Випхали мене під кулі! А якби ті жлоби мене вбили?!!

Запала Сашкові в душу та цяця зі своєю засмагою: живуть же люди! Відпочивають, де хочуть, на шикарних авто їздять... Захотілося і собі влаштувати „Сейшели”, нехай і сурогатні, але хоч чимось схожі на справжні. Півтораستا баксів, що впали з неба і муляли уяву своїми прихованими можливостями, пережиті стрес та ейфорія вимагали якоїсь дії і до кінця робочого дня у Сашка вже був готовий план, котрим він і поділився по дорозі до метро зі своїм друзякою Вітьком, зятятим туристом.

– Значить так: беремо завтра наших дівчат – і на Київське море! – безапеляційним тоном заявив Сашко. – Мої витрати, твої – авто і намети.

Заперечень у Вітька не було, та й з якого дива вони були б?

Наступного дня вони заледве дочекалися сімнадцятої години. В бак тридцятилітнього „Опель Кадета” було влито двадцять літрів палива, в „Полянні” Сашко придбав чотири пляшки горілки (і не якогось там „Первака”, а – „Фінляндії”, від котрої на ранок голова легка та ясна, мов хмаринка в небі); для дівчат взяли дві пляшки грузинського червоного „Ахашені” –

потрібно ж було хоч трохи піднятися над звичним рівнем буденності. Закусками забили увесь багажник, навіть придбали на ринку вже готову для шашлика, замариновану і спеціями приправлену свинину – між іншим, із внутрішньої вирізки, а це, щоб ви знали, – ідеальний продукт, без жодного прожилочка чи там сухожилля!

На Оболоні підібрали своїх дівчат – і гайда! Сашко усю дорогу купався в славі. Ушосте, з усіма подробицями, переповідав історію Вітько, героєві співали дифирамби дівчата і виходило при цьому, що немає на Землі хлопця кращого, розумнішого, дотепнішого і щедрішого, аніж Сашко – хоч бери та й виходь негайно за нього заміж.

П'ятниця – особливий день: ледь не половина міста прагне дістатися природи – „відірватися”. Тому вони довгенько шукали зручне місце, щоб можна було і скупатися з дівчатами і позасмагати, і сусідів було якомога менше. Через це „забурилися”, як сказав Вітько, аж до Тетерева. Місцина була, умовно сказати, безлюдною, лише позаду, деś метрів за вісімсот, стояла чиясь пасіка, на котрій порався один старенький сивий дідок.

Усе йшло просто чудово: вода була майже теплою; дівчата здавалися майже такими ж красивими, як „цяця”; пісок, коли не звертати увагу на сміття від туристів, був майже чистим; зате справжній, не сурогатний шашлик дражнив неперевершеними ароматами, а горілка... То диво було, а не горілка: не зчулися, як по сімсот грамів на брата прийняли і здавалося, що могли б іще стільки ж влити! І хоча два намети гостинно чекали на щасливі пари, проте, ніхто нікуди не поспішав – попереду ж вся ніч і ще день, і ще ніч, і ще день...

Правда, бесіда, котра спочатку була аж занадто оптимістичною, потроху, під впливом випитого, втратила суттєву долю мажорних нот і поволі стекла на мінорний лад, основним лейтмотивом якої було Вітькове ствердження, що життя, як не крути, все ж не мед. Йому навіть вдалося схилити на свою сторону дівчат. Але не Сашка!

– А я вам зворотнє доведу – гарячково почав Сашко. – Людина господар своєї долі! – з пафосом просторікував він далі. – Кажете, життя не мед? А я кажу – мед! І вже чого-чого, а меду нині матимете вдосталь: ще й додому повеземо! Пішли зі мною! – звернувся він до Вітька, маючи на меті пасіку, котру бачили по дорозі.

Як не протестували дівчата, боячись залишитися уночі без чоловічого захисту, – Сашко був невблаганним і таки потягнув захмелілого Вітька з собою.

На лузі було досить темно, бо старий місяць, як і годиться у його віці, скупився на світло, проте, пасіки вони дісталися досить швидко. Господар її, певно, уже ліг спати, тож ніщо не заважало їм хазяйнувати. Сашко оглянув три десятки вуликів і зупинив свій вибір на лежаків, котрий був чи не в півтора рази більшим від решти і, до того ж, стояв на самісінькому краю пасіки.

– Беремо оцього лежака, – пошепки звернувся Сашко до друга, – і ходу!

Ухопилися з обох боків за вулика, підняли і, намагаючись нести його рівно, не колихаючи, подалися назад. Але мало того, що вулик виявився важкеньким і боком нести таку ношу було незручно, так тут ще й собацюра (і де він тільки взявся) мовчки ув'язався за ними.

– Пішов звідси! – дригнувши ногою, прошипів Сашко. Пес відскочив убік, але переслідування не полишив, узявшись тепер за Вітька.

– Фу!... Фу!... – так само пошепки подавав "команди" захеканий Вітько. Та сірко ніяк не хотів відставати і все прагнув дістатися чиеїсь ноги.

– Не дригай, бджоли розбудиш!... – сичав Сашко.

– Укусить же... – виправдовувався Вітько. – Геть,... клятий!

– Вулик тримай! – так само пошепки кипів Сашко, бо вже й руки заболіли від ноші і зігнутий та скручений хребет нив, не переставав, але де ж ви бачили українця, котрий кинув би напівдорозі те, що намірився принести додому? Тож хекали, сопіли, відбрикувалися, проганяючи псюру, але перли, перли ж таки здобич!

Виявилося, що пронести заповітні ласощі, упаковані в таку дерев'яну оболонку, оті вісімсот метрів росяним лугом, темної ночі та ще й із собацюрою „на хвості” – то є вельми непроста справа, тож, коли вони дісталися табору, піт із них котився градом, але й хміль трохи вивітрився.

Дівчата зраділи, проте до вулика підходити боялися.

– Що далі робимо? – трохи відхекавшись, запитав Вітько.

Лише тепер, тверезо оцінивши ситуацію, Сашко зрозумів, що поночі меду вони не скуштують.

– Нехай стоїть до ранку. Удосвіта встанемо – і вулик у річку, під воду. Бджоли – бздинь! бздинь! – повилітають, а меду нічого не станеться, увесь нам буде! Покладіться на мене – мій дід пасічником був!

На тому й порішили. Пари забралися у свої намети і досить швидко до хору цикад і жаб'ячого кумкання додалися й інші, нечувані тамтешніми мешканцями, звуки. Ясна річ, що на світанку ніхто з них не так і не встав і вулик залишився стояти посеред табору.

Компанія прокинулася лише годин у вісім, та й то від чиеїсь голосної команди іззовні:

– Рота, підйом!! – рикнув грубий чоловічий голос.

Тон його не віщував нічого доброго і хлопці, сьак-так одягнувшись, з лихим передчуттям повилазили з наметів.

Поряд із їхнім „Опелем” стояла ще старіша, зеленого кольору „Волинянка”, а біля неї – двоє сільських дядьків років по сорок з ломаками в руках. Один із них був рудим, стриженням під гребінець, а інший – чорнявим, з циганськими кучерями. В одному вони були схожі між собою: обоє дебели, широкоплечі, кулаки – мов півлітрова банка. Відчувалося, що усе своє життя вони не лише важко працювали, але й удосталь їли смаженої картоплі з хлібом, м'ясом та салом, запиваючи усе те свіжим молоком з пухкими пирогами.

– Ну що, придурки, меду захотілося? – трохи насмішкувато запитав чорнявий.

Тут якраз і дівчата з'явилися на світ Божий і герой минулого вечора Сашко насмілювався обережно образитися:

– Чому ж це одразу – „придурки”? – тихим голосом запитав він.

– А хто ж іще? Звісно – придурки! – з твердим переконанням повторив кучерявий і показав своїм дубцем на вулика.

Дівчата раптом пирснули сміхом; Сашко поглянув і собі та й похолов: у передній стінці вулика, там, де пасічники зазвичай прорізають льоток – маленький отвір для бджіл, – там з'яяла велика кругла дірка: старого вулика хтось хазяйновитий прилаштував під собачу будку! Та то ще було не все. Поряд із діркою, до зробленої із товстого цвяха скоби, був причеплений досить довгий мотузок, на іншому кінці якого – тьху! – сидів той собацюра, що „причепився” був до них поночі! Уночі, він, певно, доїв усе їстівне, що дівчата покинули неприбраним і тепер виглядав напрочуд задоволеним від ситого життя.

„Пропав, – подумав Сашко: – хоч звільняйся тепер, засміють же на роботі...”.

– Значить так, – почав рудий, – часу у нас мало. Зараз берете будку і на руках несете назад. Чи, можливо, треба щось пояснити? – він підняв свою ломаку і почав пильно її розглядати.

– Не треба... – похнюплено мовив Вітько і, повернувшись до Сашка, вже зі злістю прогарчав:

– Чого стоїш? Бери!...

Вони перли вулика ще росяним лугом по власних широких слідах, натруджені учора руки та попереки немилосердно боліли, за ними так само біг, не відставав пес-ледацюга, що жодного разу так і не подав голосу, а Сашко з кожним кроком усе більше переконувався, що дійсно, життя – не мед: варто розслабитися, тобі – стоять уже з□вирішити, що віднині весь світ у твоїй кишені, як на ломакою...